

Sygn. akt IC 1952/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Hanna Kaflak-Januszko

Protokolant: starszy inspektor sądowy K. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 listopada 2015 r. w S. sprawy

z powództwa **Ż. L.**

przeciwko **E. J.**

o zapłatę

oddala powództwo.

IC 1952/15

UZASADNIENIE

Powódka **Ż. L.** domagała się zapłaty kwoty 1.100,00 zł z odsetkami ustawowymi tytułem zwrotu pożyczki.

Powództwo zostało uwzględnione poprzez nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym.

Pozwany **E. J.** zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa, uzasadniając, że spłacił dług.

Sąd ustalił, co następuje:

26.09.2012 r. strony zawarły pisemną umowę pożyczki kwoty 2.000 zł z obowiązkiem spłaty 2.400,00 zł w terminie 3 miesięcy od dnia zawarcia umowy.

bezsporne a nadto dowód: umowa – k.6, potwierdzenie wypłaty pożyczki – k. 7

Przelewem z 11.03.2014 r. pozwany wpłacił tytułem zwrotu pożyczki 1.300,00 zł.

bezsporne, nadto dowód: potwierdzenie przelewu – k. 8

Do 7.11.2013 r. pozwany spłacił resztę długu.

dowód: zeznania A. J. – k. 41-41 i pozwanego – k. 42 wraz wydrukiem – k. 27

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie podlegało uwzględnieniu, gdyż materiał dowodowy potwierdził, iż pozwany spłacił dług.

Bezsporne było, iż strony zawarły umowę pożyczki o treści pisemnej jak na k. 6 (regulowaną art. 720 i n. kc) oraz że uiszczył tytułem spłaty 1.300 zł.

W tej sytuacji rozstrzygnięcie sporu sprowadzało się do oceny, czy pozwany wykazał zgodnie z art. 6 kc, że spłacił całość zobowiązania.

W ocenie Sądu mimo, że zeznania składały osoby bezpośrednio zainteresowane w sprawie, Sąd po analizie całości materiału dowodowego, uznał, iż zeznania te były wiarygodne i potwierdziły, że doszło do spłaty. Powódka, gdy dowiedziała się, iż pozwany dysponuje zapisem z komunikatora internetowego, nie negowała, iż znaczenie wcześniej sama oświadczyła, że dług został uregulowany, a jej wyjaśnienia nie zostały poparte dowodami, które prowadziłyby do podważenia oceny wymienionych zeznań. Okoliczności towarzyszące sprawie, jak znaczny czas, jaki minął do chwili, gdy powódka przypomniała sobie o należności, dodatkowo prowadzi do zastanowienia, czy powódka myliła się na chwilę oświadczenia, na które powołał się pozwany, czy obecnie.

Zeznania pozwanego i jego córki nie wskazywały, że są tendencyjne. Wypowiedzi były naturalne i nie wzbudzały wątpliwości (w tym przy wzięciu pod uwagę ich logiki, stopnia szczegółowości przy uwzględnieniu upływ czasu i swobody oraz płynności relacji).

Wobec stwierdzenia, że wiarygodne jest, że pozwany spłacił całą należność zgodnie z umową, zbędne było analizowanie przez Sąd, czy zasadne byłoby zasądzenie odsetek zastrzeżonych w umowie pod kątem, czy nie naruszają przepisów o odsetkach maksymalnych.

Wobec powyższego i wiedzy Sądu na moment zamknięcia rozprawy (strona powodowa mimo prawidłowego zawiadomienia nie stawiała się na sprawie) rozstrzygnięto jak w sentencji, w tym o kosztach na podstawie art. 98 § 1 kpc.